

Mare Liiger: Miks te vihkate meid, eestlasi, härra president?

24. juuni 2015 19:41

Allikas: Eesti Päevaleht

Autor: Mare Liiger

Vaevalt see kiri üldse Teieni jõuab, aga teatava osa minu kaasmaalasteni kindlasti. Olen “lodevuspagulane” Soome riigis, üks kümnetest tuhandetest inimestest, kes ei lahkunud kodumaalt mitte omal soovil vaid seetõttu, et muutusime oma isamaal üleliigseteks. Lisaks kuulun ma erakonda, mida nimetatakse põlastavalt äärmuslasteks, vihaõhutajateks, homfoobideks, rassistideks, natsionalistideks, fašistideks- Eesti Konservatiivsesse Rahvaerakonda. Täna ses võidupüha kõnes lajatasite Te taas meie poole süüdistusi- me asendame mõistliku debati juba eos paanika ja kõige madalamate kirgede väljapurskamisega/ *Aga hirm – ka võõra ees – on halb juht ja viha veelgi halvem strateegia.*

Täna, Jaaniööl kui hämarik annab koidule suud ja sõnajalg õitseb, sunnib Teie sõnavõtt avalikku vastust.

"Me õppisime veel midagi. Me õppisime, et meie liitlased on Eestiga solidaarsed. Ka need, kes selles kahtlesid, teavad nüüd, et Eestil on usaldusväärsed liitlased."

Jah, meie maal on NATO sõdurid, relvastus, varsti ka raskerelvade laod ja iga uue saadetise eel kaagatab nii ajakirjandus kui ka valitsuskoalitsioon kõvasti üle maalima nagu kana pärast muna munemist. Mida see tegelikult tähendab? Loomulikult seda, et muutume päevast päeva enam Venemaa sihtmärgiks. Oi, kuidas armastab USA pidada sõdu võõral territooriumil, aga mida see tähendab pisikesele maakillule, mida eestlased oma isamaaks kutsuvad? Peaminister, poseerimas valimisplakatil NATO lennukite taustal meenutab haledalt taksikoera klähvimist elevandi peale. Kas see on tõesti sõnum, mida meil on edastada maailmale? Meil on 2-3 lennukit ja sama palju Bradley lahingumasinaid ning Abramsi tanke. Milline kiusatus Venemaale proovida NATO artikkel 5 toimet pisikesel maalapil olukorras, kus peale USA ei poolda relvastatud konflikti korral sekkumist mitte ükski Euroopa NATO partner ja Ameerikale tähendab see taas üht sõda võõral tikutopsi suurusel maalapil. Näpuotsaga relvastust koos suure propagandakisaga, milles ei ole süüdi teips mitte liitlased vaid meie hüsteerilised võimukandjad, kes selle oma valimisvankri ette rakendasid ja idanaabrit maksimaalselt ärritasid ning ka see Teie võidupüha kõne jätkuvalt ärritab. Kas me peaksime olema õnnelikud??

"Mida see viimase poolteise aasta faktide loetelu meile ütleb? Aga seda, et NATO toimib, NATO reageerib ja Eesti on seetõttu kaitstud."

Kaitstud mille eest, härra President? ? See kelkimine meenutab vana head lugu hiirekesest, kes pistis nahka toidupoes ühe viinamarja, jäi purju ning kõikus siis tänavale ning röökis: ” Tulge nüüd kõik Viru tänava kassid! Kõik vägistatud ära!”

Te rääkisite kaunit sõnu seades nendest võõramaalastest, kes tulid Eestile appi iseseisvussõja ajal, aga vaikisite nendest tuhandetest soomepoistest, kes kaitsesid Soomet, relv käes, talve- ja jätkusõjas ning kes Soome ja Rootsi valitsuste poolt saadeti Venemaa nõudel GULAG-i surema. Ka Saksamaa ning Inglismaa polnud sellest patust puhas. Solidaarsus, mis lähtus reaalsoliitikast, kus väikeriigid olid ja on siiani vaid killud suurriikide maailma ümberjagamise survepressi all.

Needsamad riigid, mille lennukid tõusevad Eesti ja me kõigi kaitseks õhku, vajavad abi. Ja me ei näi nende muret mõistvat. Kus on meie solidaarsus? Kas me tunneme, et oleme teistega solidaarsed?

Järsku oleks aeg meenutada unustatud Molotovi-Ribbentropi pakti teist salaprotokolli, millega jagati ümber maailm ning kuulutati Eesti, Läti ja Leedu Nõukogude Liidu huviorbiiti kuuluvaks. 15. juunil 1940 okupeeris NSV Liidu Punaarmee Leedu, 17. juunil ka Eesti ja Läti. Eesti, Läti ja Leedu sõjajärgne saatus määrati mitte Saksamaa ja NSV Liidu vahel sõlmitud Molotovi-Ribbentropi lepinguga, vaid hoopis Ameerika Ühendriikide, Suurbritannia ja NSV Liidu kokkuleppega Jalta ja Potsdami konverentsidel 1945. aastal. Eesti ja teiste Baltimaade okupeerimisel oli kõigi Euroopa suurriikide ja lisaks USA juhtide allkirjad. Kõik need riigid kannavad moraalset vastutust selle eest, mis meie riikides juhtus- küüditamine ja rahva väljavahetamine ideoloogiliselt sobivate immigrantide vastu. Demograafiline hullus, kus kolmandiku riikide rahvastikust moodustavad võõrrahvad on Molotovi-Ribbentropi pakti otsene tagajärg. Hüllem veel, Nõukogude Liit, demagoogia suurmeister, suutis märkimisväärsele osale õnnetutele immigrantidele, keda partei ja komsomol siia saatis, korraldada ajupesu, mille tagajärjeks on siiani integreerumisvõimetud inimesed. Neid saadeti siia hordide kaupa koos usinate politrukkide loengutega- te viite sinna kultuuri, õpetate inimesed lugema ja kirjutama (mis sest, et juba 1897. aasta rahvaloenduse andmeil oskas Eesti elanikest lugeda 91,2% ja kirjutada 77,7%).

Teie, härra President, ei tea sellest ränkkraskest ajast midagi, sest otsisite Ameerikas oma sõnajalaõit. Te ei mõista ega tahagi mõista, milliseid kannatusi tähendas sundvenestamine. Ei tahagi samastuda Eesti inimestega, kes pisarsilmi purssisid vene keeles oma valusid umbkeelsele tohtrile, kelle ainsaks selgituseks oli - *ne ponimaju po estonski*.

Teie ei ole õppinud koolis kus vene keele tunde oli rohkem kui eesti keele tunde. Neile, kultuuritoojatele, jagati korteri võtmed juba Balti jaama perroonil. Koos emapiimaga anti ja antakse vabastajate/ kultuuritoojate/ erilise missiooni kandjate imago edasi põlvest põlve. Jah, osa vene inimestest on suutnud ennast sellest painest vabastada ja neid nimetan ma oma õdedeks ja vendadeks meditsiinis ning Eestimaal, aga Georgi lintidega kaunistatud ja pidevalt suurenevad inimhulgad ” vabastaja” Aljoša ausamba juures räägivad selget keelt, et integratsioonist on asi veel äärmiselt kaugel. Sellele plahvatusohtlike olukorrale lisab pidevalt bensiini Putini Venemaa täpselt ajastatud propaganda, kus Vene inimesele tilka haaval sisendatakse, et venelane kannab erilist maailma päästvat missiooni. Selle Püha Venemaa nimel on ka sanktsioonidest puretud, kuid ajupestud vene inimene nõus surema Ida Ukrainas aetuna auku nagu rämps. Siin, Soomes, on portsjonite kaupa Venemaalt tööle tulnud inimesi, ka meditsiiniõdesid, kes elavad siin nagu linnukesed väljal- kodu, sissetulekud, heaolu, kuid deklareerivad uhkelt, et armastavad Putinit ning on nõus tema eest surema kaitstes Venemaa huve Soomes (?!?!?).

Miks Te ometigi, härra President, ei suvatse mõista eestlasi, kes siiani tunnevad, et meie demograafiline olukord on kriitiline? Aga mis on saanud Ameerikas rahvast, kellele tegelikult kuulus iga jalatäis sellest kaunist maast, indiaanlastest? Ei taha nagu arutleda või kuidas? Suurem enamus viireleb vaesuses reservaatides ja põristab trummi turistidele. Mis on saanud Austraalia põlisrahvast? Peidame häbelikult silmad ja vaikime. See on ohjeldamatu immigratsiooni tagajärg. Ja ikka ei soovi õppida. Räägime häält väristades solidaarsusest? Kas üldse on moraalset õigust Baltimaade rahvastele sallimatust pagulastesse etteheita riikide kodanikel, kelle valitsuste allkiri kaunistas Molotovi-Ribbentropi, Jalta ja Potsdami konverentside protokolle?

Kas eestlastel, lätlastel ja leedulastel pole õigust kisendada: PEATAGE MOLOTOVI-RIBBENTROPI, JALTA JA POTSDAMI PAKTIDE VERISTE JÄLGEDE ÜLEKANDUMINE TÄNAPÄEVA!!

Meie pagulaste kvoot on ääreni täis ja selle eest vastutavad needsinatsed riigid, kes meile praegu sallimist õpetavad ja paadipõgenikest muinasjutte vestavad.

"7 protsenti Eesti rahvast põgenes oma kodudest 1944. aastal, kartes Nõukogude esimese okupatsiooni elajalike õuduste kordumist."

Kus on, härra President, naised ja lapsed?? Kus on need õnnetud vägistamisohus lapsed?

Aga veel, teate, mis on meie, Eesti Vabariigis mittevajalike inimeste, peamine mure siin Soomemaal? Enamik meist soovib võimalikult vähe vaimses mõttes ruumi võtta. Kiiresti omandada keel ja töötada vaikselt ja märkamatuks. Jah just need, keda Eestimaa välja on sülitanud. Palun mitte väita, et suurt osa meist ei ole isamaa valitsejad minema heitnud. Ammu on teada pisi, et eesti tohter ja õde koondatakse ning nende asemel võetakse tööle idanaabri meedikuid, kellele saab maksta jtkuvalt orjapalka. See ei toimu enam vaid Ida- Virumaal, aga ka Pärnus, Tallinnas ja mujal. Taas on saabunud aeg, kus eestlane peab arstiga rääkimiseks õppima ära vene keele. Minge Loo alevikku ja suhelge sealsete ” uute” perearstidega kui ei usu. Ja selles põrgulikus situatsioonis räägib meie president sallivusest, tolerantsist ja võõrvihast.

Aga sallivus?? Kuusankoski kirikus on olnud mitmeid projekte, mille aktiivne toetaja ma olen. Olen uhke, et kaks pisikest Liibüa last käivad kodumaal koolis minu annetatud koolitarvetega. Olen õnnelik, et ühes külas kaevati elanikele nii vajalik kaev ja selles on ka minu osa. Kas selles ei olegi hoolimise mõte, aidata Aafrika inimesi ehitada endale tulevikku kodumaal? Aga ikka on suurriikidel asja sealse poliitikasse vahelesegada. Ikka ja jälle eksporditakse demokraatiat riikidesse, mis selleks valmis ei ole. Ikka veel ei suvatseta kuulata Albert Schweitseri hoiatusi Aafrika siseasjadesse sekkumise eest. Vana džunglitohter hoiatas Aafrika rahvusriikide iseseisvumisel 1950-1960, et see on liiga vara ja et riigi elanikud pole valmis oma riigiga hakkama saama. Kas tal polnud õigus? Ja nüüd, kus suurriikide suva on vahetanud ühe diktaatori teise vastu ning külvanud õnnetul mustal mandril surma ja hävingut, mahitatakse inimkaubitsejaid ning jagatakse oma äpardunud poliitika tagajärjed Euroopa riikide vahel, jutlustades kaasatundmisest, abistamisest ja tolerantsist. Ja nad tulevadki, kuid märkimisväärne hulk ” pagulasi” vihkab valget inimest iga oma ihurakuga. Õigusega, muideks.

Nüüd siis heidab meie president eestlastele ette sallimatust. Meedia ründab EKRE-t kui äärmuslikku natsiparteid. Milles seisneb minu äärmuslikkus??

Kas on tõesti kuritegu, et soovin kogu oma hingest, südamest ja meelest, et minu lapsed, lapselapsed jääksid siia paesele maalapile alles, sünnitaksid lapsi, kes õpiksid rääkima, laulma, luuletama oma emakeeles? Et meie, vanema põlvkonna, jäljed läheksid edasi Eestimaa liivasel mererannal, et me jääksime kestma? Me nõuame õiglust, et saaksime töötada oma maal ja mitte võõra rahva keskel. Meil on mitte üksnes moraalne vaid ajalooline õigus sellele nõiapeasuursele lapikesele maailmas, mis on meie, meie laste ja lastelaste oma.

Ei, härra president, me ei kavatse nagu Teie kodumaa päriselanikud, indiaanlased, turistide meeleheaks sulgedega ehitult tantsu vihtuda ja trummi taguda. Meil on õigus elada, töötada ja surra oma isamaal. Absoluutselt talumatu ja ebaõiglane on see, et inimkaubanduse tulemusel meile läkitatud pagulastele määratakse Euroopa seadustega sotsiaaltoetusi rohkem kui meie õpetaja, meditsiiniõde või põllumees teenib, pensionäridest ei ole sünnis rääkidagi.

Praegu, kus koidab uus päev, tahaksin ma vaid küsida:

- Miks Te vihkate meid, eestlasi, härra President?
- Miks Te ei tõuse meie palgavaesuses virelevate inimeste, ka haritlaste kaitsesse? Mis teile ei lähe korda vaesuses elavad lapsed?
- Miks Te ei ürita kasvõi teeseldagi, et Eestimaa inimeste saatus Teile mingilgi määral korda läheb?

Teie suhtumine meisse, Eestimaa eestlastesse, meenutab Teie kodumaa, USA, kolonistide suhtumist kunagi nii suurearvuliselt esindatud linnuliiki, Ameerika kaljutuvisse. Nende parved olid kümnete tuhandete isendite suurused, neid oli nii palju. Ja siis neid tulistati, püüti, hävitati, mürgitati, sest neid oli nii palju.

Viimane Ameerika kaljutuvi suri üksikuna New York'i loomaaias 1960 aastal. Lugege G. Durrell'i kui ei usu.

Meie ei soovi olla Teie Ameerika kaljutuvi!

Meil on õigus jääda kestma!

Mare Liiger on Soomes elav ja töötav arst, ta kandideeris viimastel valimistel Eesti Konservatiivse Rahvapartei ridades ning sai 1924 häält.